

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

การบริโภคน้ำดื่มที่ตระหนักถึงการให้ความสำคัญต่อการคุ้มครองและพิทักษ์รักษา
ชั้นบรรยากาศ ย่อมส่งผลให้สภาพแวดล้อม ไร้มลพิษและเป็นการนำมาซึ่งความสุข
ความปลอดภัยในสุขภาพของมนุษย์และสรรพสิ่งอื่น ๆ ในระบบนิเวศที่ต้องพึ่งพาอาศัย
ซึ่งกันและกัน การแสดงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนด้วยการบูรณาการ แนวคิด
ความรับผิดชอบร่วมต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม การพัฒนาอย่างยั่งยืน และการธรรมาภิบาล
สภาพภูมิอากาศให้เกิดขึ้นจริง ย่อมทำให้ภาวะโลกร้อนได้รับการแก้ไขไปในทางที่ดีขึ้น
การให้ความสำคัญต่อสิทธิผู้บริโภคในการได้รับความปลอดภัยในชีวิต สุขภาพจาก
การบริโภคน้ำดื่มที่มีส่วนในการรักษาและคุ้มครองสิ่งแวดล้อม จึงเป็นสิ่งที่ภาครัฐ
ควรให้ความสำคัญ และกำหนดหลักเกณฑ์ในการคุ้มครองสิทธิการรับรู้ดังกล่าวเพื่อ
พัฒนาการมีส่วนร่วมของพลเมืองผู้บริโภคสู่สังคมคาร์บอนต่ำ

ความปลอดภัยของผู้บริโภคอาจแสดงได้โดยการที่ผู้บริโภคร่วมรับรู้ข้อมูล
อันเป็นประโยชน์ที่เกิดจากฉลากสินค้า การกำหนดให้มีการแสดงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ
การลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกด้วยมาตรการฉลากคาร์บอน ย่อมเป็นกลไกสำคัญ
ประการหนึ่งที่ภาครัฐควรให้ความสำคัญเพื่อก้าวสู่สังคมเศรษฐกิจคาร์บอนต่ำ
การเปลี่ยนแปลงของสังคมในการเสนอข้อมูลข่าวสารแก่ผู้บริโภคให้ได้รับรู้และ
ปรับเปลี่ยนวิถีในการบริโภคน้ำดื่มเพื่อสิ่งแวดล้อม จะเป็นการเพิ่มพูนกระบวนการรับรู้
ของผู้บริโภคในประเด็นการมีส่วนร่วมในการคุ้มครองและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม
ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมพ.ศ. 2535

แต่จากข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นปรากฏว่า ผู้ประกอบการยังคงแนวคิดเดิม ๆ
ในการมุ่งทำกำไรมากกว่าที่มุ่งจะให้ความสำคัญต่อการให้รายละเอียดในการส่ง

ผลกระทบต่อสุขภาพของผู้บริโภคในระยะยาวซึ่งปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ คือ ปัญหาภาวะโลกร้อน การศึกษาวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่าภาวะโลกร้อนเป็น ปัญหาสำคัญที่ทำให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่สังคม กลุ่มบุคคลหรือนิติบุคคล ซึ่งเป็นผู้บริโภคยังไม่ได้รับการคุ้มครองถึงสิทธิในการตระหนักรู้ถึงกระบวนการผลิต ที่ก่อให้เกิดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์

ปัญหาที่ทำให้สิทธิผู้บริโภคขาดการมีส่วนร่วมในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์ที่มี เครื่องหมายฉลากคาร์บอน เกิดจากการที่ภาครัฐใช้นโยบายสมัครใจในการรับรอง ฉลากคาร์บอน ซึ่งความสมัครใจคือ การให้ผู้ประกอบการมีสิทธิเสรีภาพในการเสนอ ข้อมูลหรือไม่เสนอข้อมูลก็ได้ เพราะว่าเสรีภาพในการประกอบกิจการเป็นส่วนหนึ่ง ในการดำเนินการตามแนวคิดในระบบการค้าแบบเศรษฐกิจเสรี ซึ่งก็มีการรับรองไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ที่ว่า รัฐต้องสนับสนุนระบบ เศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรม เว้นแต่ การประกอบอาชีพหรือการดำเนินธุรกิจนั้น จะสร้างความเสียหายต่อรัฐ ต่อสังคม จึงจะตรากฎหมายขึ้นเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ดังกล่าว

มาตรการฉลากคาร์บอนที่เกิดจากความสมัครใจ แม้จะไม่มีกฎหมายบัญญัติให้ ต้องมีการแสดงข้อมูล ย่อมเป็นสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ประกอบการที่จะแสดง หรือไม่ก็ได้ ไม่เกิดความผิดในทางกฎหมายแต่ประการใด แต่ในแง่ของจริยธรรม การธรรมาภิบาลสภาพภูมิอากาศ การพิทักษ์รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตามแนวคิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน การใช้ความสมัครใจจะส่งผลกระทบต่อชีวิตและ สุขภาพของมนุษย์ในการดำรงอยู่ในสังคม กระทบต่อสิทธิในการดำรงอยู่ในสิ่งแวดล้อม ที่ดีของคนในรุ่นปัจจุบันและในอนาคต เนื่องจากผลของมาตรการสมัครใจ ผู้ประกอบการ จะไม่มีการปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงกระบวนการผลิตและย่อมส่งผลบั่นปลายให้เป็น สังคมที่ก่อมลพิษด้วยปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่สูง ซึ่งมีปรากฏในรายงาน การจัดทำบัญชีก๊าซเรือนกระจกแห่งชาติของประเทศไทย พ.ศ. 2543 (ฉบับที่ 2)

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาเห็นว่า หากมีการปรับปรุงหรือพัฒนามาตรฐานเดิม ที่ปรากฏอยู่แล้ว ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่การมีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรการ ทางกฎหมายคาร์บอนต่ำ เพื่อประโยชน์ในการมุ่งสู่สังคมเศรษฐกิจคาร์บอนต่ำแล้ว ย่อม

ทำให้สิทธิของประชาชนในการแสดงการมีส่วนร่วมอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเกิดขึ้นได้ในทางปฏิบัติ ซึ่งปัญหาของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมของผู้บริโภคในการใช้สินค้าลดการคาร์บอน พิจารณาได้ดังต่อไปนี้

1) รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของผู้บริโภค ในมาตรา 61 และหน้าที่ของพลเมืองในการคุ้มครองและพิทักษ์รักษาสิ่งแวดล้อม ที่กำหนดให้มีการส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อม ตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน ตลอดจนควบคุมและกำจัดการวะมลพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิต ของประชาชน ยังไม่มีความสอดคล้องต่อปัญหาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) ซึ่งในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ. 2535 และพิธีสารเกียวโต พ.ศ. 2540 กำหนดให้ประเทศภาคีต้องแสดงความรับผิดชอบร่วมในระดับที่แตกต่างกันในการลดปริมาณก๊าซเรือนกระจก ฉะนั้น การที่ลดการคาร์บอนเป็นมาตรการที่เกิดจากการใช้เสรีภาพของผู้ประกอบการที่จะแสดงการมีส่วนร่วม ด้วยการปรับปรุงการผลิตหรือมีการใช้วิธีการประเมินวัฏจักรชีวิตของผลิตภัณฑ์ (Life Cycle Assessment--LCA) จึงเป็นการทำให้ผู้บริโภคไม่ได้รับรู้ข้อความจริงที่เป็นประโยชน์ในการแสดงความรับผิดชอบร่วม

2) ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 31(3) ข้อความที่ว่า “ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา” การบัญญัติหลักการข้างต้น ไม่ปรากฏข้อความตอนใดที่ระบุการแสดงข้อมูลที่เกิดขึ้นจากกระบวนการในการก่อความเสียหายต่อชั้นบรรยากาศที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้บริโภค การใช้ข้อความที่ว่า “กรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค” เป็นการกล่าวที่ใช้สำหรับการทั่ว ๆ ไป ที่ยังไม่มีการสร้างบรรทัดฐานจนกว่าจะเกิดเหตุการณ์หรือเงื่อนไขทางสังคมที่กฎหมายจะเข้าไปให้การคุ้มครองเป็นการเฉพาะ จึงเป็นช่องว่างที่ทำให้ผู้ประกอบการอาจใช้ความสนใจในการแสดงหรือไม่แสดงข้อมูลที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพของผู้บริโภค

สิทธิผู้บริโภคที่สำคัญประกอบด้วยสิทธิ 5 ประการ คือ สิทธิการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นความจริง สิทธิการมีอิสระในการเลือกสินค้า สิทธิในการตกลงเข้าทำสัญญาอย่างเป็นธรรม สิทธิได้รับการโฆษณาที่เป็นธรรม สิทธิได้รับการเยียวยาเมื่อได้รับความเสียหาย ซึ่งสิทธิในการรับรู้ข้อมูลเป็นสิทธิของผู้บริโภคประการแรก ๆ ที่กฎหมายให้การคุ้มครอง สิทธิในการรับรู้ เป็นสิ่งที่ทำให้ผู้บริโภคเกิดความรู้และความเข้าใจในประโยชน์ของสินค้าที่ตนจะเลือกซื้อว่าตรงตามความคาดหวังหรือไม่ ซึ่งส่วนมากในการเลือกซื้อผู้บริโภคย่อมคำนึงถึงสุขภาพและความปลอดภัยจากการบริโภค ดังนั้น สินค้าที่มีส่วนในการก่อให้เกิดปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จนก่อให้เกิดปัญหาภาวะโลกร้อน ย่อมเป็นสิ่งที่ผู้บริโภคควรได้รับรู้ข้อมูลนี้จากผู้ประกอบการกฎหมายที่มีอยู่ จึงควรมีการปรับปรุงเพื่อรองรับสู่สังคมแนวใหม่ที่เป็นสังคมแห่งความยั่งยืน

3) พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ในหมวดคดีแพ่ง การบังคับโทษแก่ผู้ประกอบการหรือผู้ก่อก๊าซเรือนกระจก ยังไม่มีการบัญญัติกรอบในการพิจารณากำหนดบทลงโทษ โดยเฉพาะในกรณีของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกระบวนการผลิต และยังไม่มีการนำหลักข้อสันนิษฐานตามความเป็นจริง (Res Ipsa Loquitur) มาบังคับใช้ ทำให้ผู้ก่อมลพิษซึ่งถือเป็นอาชญากรสิ่งแวดล้อม ไม่มีความเกรงกลัวต่อการกระทำผิดดังกล่าว สมควรมีบทลงโทษที่รุนแรงเนื่องจากปัญหาภาวะโลกร้อน ถือเป็นมลพิษทางอากาศประการหนึ่ง ซึ่งส่งผลกระทบต่อสภาพชั้นบรรยากาศทั้งในดินแดนราชอาณาจักรไทยและนอกราชอาณาจักรไทย เพราะชั้นบรรยากาศเป็นสิ่งที่ไร้พรมแดน มีความเชื่อมถึงกันในทุกประเทศ และส่งผลต่อสุขภาพของมวลมนุษยชาติ สรรพชีวิตต่าง ๆ ในระบบนิเวศ การไม่มีสภาพบังคับทางกฎหมายในการลงโทษ ทำให้ผู้ประกอบการไม่เกรงกลัว ไม่แสดงหน้าที่ในการรักษาและพิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การใช้ตัวเลขค่าคาร์บอน ที่เกิดจากการประเมินวัฏจักรชีวิตของผลิตภัณฑ์ (Life Cycle Assessment--LCA) สำหรับการกำหนดตัวเลขค่าสินค้าใหม่ทดแทนหรือค่าปรับแล้ว ย่อมจะสามารถทำให้ผู้ประกอบการต้องพึงระวังและมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการผลิตไปใช้กระบวนการผลิตที่สะอาดและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมเพิ่มมากขึ้น

4) มาตรการในการทวนสอบการใช้ฉลากคาร์บอน ภายหลังจากที่มีการอนุมัติ จากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ยังไม่มีการกำหนดหน่วยงาน ขึ้นเป็นการเฉพาะ ในการทำหน้าที่ตรวจสอบและควบคุมการใช้ฉลากคาร์บอน ซึ่งหาก ปรากฏว่ามีการนำฉลากคาร์บอนไปใช้ในสินค้าอื่น ๆ ที่ไม่ได้มีการรับรองย่อมจะถือว่าเป็น ความผิดและเป็นการหลอกลวงผู้บริโภคให้หลงเชื่อว่าสินค้านั้นมีส่วนร่วมต่อ การลดภาวะโลกร้อน

การตรวจสอบและการเฝ้าระวังการใช้เครื่องหมายฉลากคาร์บอนทั้งสองประเภท ในปัจจุบันเป็นหน้าที่ของ ฝ่ายเลขานุการ โครงการซึ่งเป็นหน่วยงานภายในขององค์การ- บริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) ระยะเวลาในการทวนสอบฉลาก- คาร์บอนทั้งสองประเภทมีความแตกต่างกัน โดยการทวนสอบฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์ (Carbon Footprint Label) จะมีระยะเวลาในการทวนสอบ 6 เดือน ส่วนฉลากลดคาร์บอน (Carbon Reduction Label) จะมีการทวนสอบระยะเวลา 1 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่อาจ ก่อให้เกิดปัญหาต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่และการรายงานผลการตรวจสอบที่มี ความเหลื่อมล้ำ และทำให้เกิดการสับสนตรวจที่ผิดพลาดไปจากความจริง

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา ตั้งแต่สภาพปัญหาในการแสดงการมีส่วนร่วมของผู้บริโภคที่มีต่อ การรับรู้การใช้สินค้าที่มีฉลากคาร์บอนตลอดจนศึกษาถึงหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ การร่วมรับรู้ต่อการเลือกผลิตภัณฑ์ที่มีฉลากคาร์บอนนั้น ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

1) เพื่อให้สิทธิการมีส่วนร่วมของประชาชนในการแก้ไขภาวะโลกร้อน เกิด ผลสัมฤทธิ์ในทางปฏิบัติ ควรมีการเพิ่มเติมการใช้ฉลากคาร์บอนมากขึ้น โดยเฉพาะ ในกลุ่มผู้ประกอบการขนาดใหญ่ที่มีการปลดปล่อยค่าคาร์บอนฟุตพริ้นท์ในปริมาณที่สูง และเป็นสินค้าที่ใช้ในชีวิตประจำวันของผู้บริโภคเป็นส่วนใหญ่ เช่น กลุ่มของ ผู้ประกอบการอาหาร กลุ่มน้ำมันพืช กลุ่มข้าว เป็นต้น โดยการกำหนดรูปแบบหรือขนาด ของฉลากคาร์บอนทั้งสองประเภท ควรมีการกำหนดให้ผู้บริโภคเห็นได้ชัดเจน สังกะ

ง่าย ไม่เลืกจนเกินไป เพื่อความสะดวกในการตัดสินใจเลือกบริโภคสินค้าคาร์บอนต่ำ เหมือนกรณีของการใช้เครื่องหมายฉลากประหยัดไฟฟ้าเบอร์ 5 ที่มีรูปสัญลักษณ์ที่ชัดเจน เข้าใจง่าย และตรงต่อความคาดหวังของผู้บริโภคในการตัดสินใจเลือกใช้สินค้าที่มีส่วนในการลดพลังงาน และมีส่วนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้วย ในคราวเดียวกัน

2) ควรมีการพัฒนาหลักกฎหมายในการเปิดเผยข้อมูลของปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากกระบวนการผลิตเพิ่มขึ้น เพื่อให้เกิดความสอดคล้องต่อแนวคิดในการพัฒนาอย่างยั่งยืน ซึ่งขณะนี้การเปิดเผยข้อมูลสิ่งแวดล้อมในประเทศแถบยุโรป เริ่มมีการออกข้อกำหนดให้สอดคล้องต่ออนุสัญญาว่าด้วยการเข้าถึงข้อมูล การมีส่วนร่วมของประชาชน ในการตัดสินใจ และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมในเรื่องสิ่งแวดล้อม ค.ศ. 1998 หรือ อนุสัญญาอาร์ฮุสโดยกำหนดให้ต้องเปิดเผยข้อมูลสิ่งแวดล้อม ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม หรือการใช้เครื่องหมายฉลากคาร์บอน ก็ได้ เพื่อเป็นการแสดงออกซึ่งความรับผิดชอบในระดับที่แตกต่างกัน ตามที่ประเทศไทยได้ร่วมลงนามในพิธีสารเกียวโตและอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศซึ่งการแสดงฉลากคาร์บอนทั้งสองประเภท เป็นมาตรการที่สอดคล้องและเป็นอีกหนึ่งภารกิจที่ภาครัฐควรทำเพื่ออนุรักษ์การตามพันธกรณีที่ได้ร่วมเป็นภาคีสมาชิกของข้อตกลงระหว่างประเทศทั้งสองฉบับ

3) การเปิดเผยข้อมูลของค่าคาร์บอนไดออกไซด์ เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อปกป้องชีวิตของมนุษย์สิ่งมีชีวิตอื่น ๆ และรักษาทรัพยากรธรรมชาติตามแนวทางของการพัฒนาอย่างยั่งยืนเป็นการดำเนินการที่เหมาะสมในการแสดงถึงเจตนารมณ์ในการคุ้มครองสิทธิในการรับรู้ (Right to be Inform) ซึ่งในปัจจุบันสภาพอากาศที่แปรปรวนอุณหภูมิที่สูงขึ้น เป็นต้นเหตุสำคัญต่อผลกระทบในสุขภาพอนามัยของมนุษย์ซึ่งก็คือ ผู้บริโภค ทั้งนี้หากมีการประกาศให้ผู้ประกอบการที่อยู่ในกลุ่มของสินค้าที่ถูกควบคุมฉลากต้องมีการแสดงฉลากลดคาร์บอน (Carbon Reduction Label) หรือฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์ (Carbon Footprint Label) แล้ว ผู้ประกอบการไม่แสดงฉลากตามประกาศของคณะกรรมการว่าด้วยฉลาก ก็ให้มีความรับผิดชอบตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค

พ.ศ. 2522 และควรเพิ่มโทษอีกเป็นสองเท่าจากบทลงโทษเดิม เพราะการไม่แสดง
ฉลากคาร์บอน เท่ากับผู้ประกอบการเป็นผู้ที่ไม่แสดงความรับผิดชอบร่วมต่อสังคมและ
สิ่งแวดล้อมและเป็นการไม่แจ้งข้อความจริงที่ควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบ

4) มาตรการในการลงโทษผู้ก่อภาวะโลกร้อนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและ
รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 นั้น ข้อกฎหมายที่กล่าวว่า “ผู้ใดกระทำหรือละเว้น
กระทำการด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นการทำลายหรือทำให้สูญหาย
หรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นของรัฐหรือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
มีหน้าที่รับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้แก่รัฐ ตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติ
ที่ถูกทำลาย สูญหายหรือเสียหายนั้น” คำว่า กระทำหรือละเว้นการกระทำโดยมิชอบด้วย
กฎหมาย ผู้ศึกษาเห็นว่า กระบวนการผลิตของผู้ประกอบการ ย่อมเป็นการกระทำ
ประการหนึ่งที่เป็นสาเหตุของการก่อภาวะโลกร้อน ผู้นั้นจึงเป็นผู้กระทำผิดที่ก่อให้เกิด
มลพิษต่อสิ่งแวดล้อม เป็นอาชญากรสิ่งแวดล้อม ผู้ศึกษาจึงเสนอให้มีการเพิ่มเติมหมวด
ความรับผิดชอบผู้ก่อก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกิดจากกระบวนการผลิตขึ้นเป็น
การเฉพาะและกำหนดค่าปรับที่ร้อยละ 2 ของปริมาณก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่ปล่อย
เกินไปจากมาตรฐานที่มีกฎหมายกำหนดไว้ และโดยเฉพาะควรนำหลักข้อสันนิษฐาน
ตามความเป็นจริง (Res Ipsa Loquitur) มาปรับใช้เพิ่มมากขึ้น โดยหากผู้ก่อมลพิษ
ไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นเป็นอย่างอื่นเพื่อให้ตนพ้นผิดได้ ก็ต้องได้รับการลงโทษ
อย่างจริงจัง เพื่อประสิทธิภาพของการใช้บังคับกฎหมายในคดีสิ่งแวดล้อม

5) กระบวนการตรวจสอบรับรองฉลากคาร์บอนทั้งสองประเภท ภายหลังจาก
ขึ้นทะเบียนกับองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) โดย
ฝ่ายเลขานุการ โครงการ ซึ่งเป็นหน่วยงานภายในองค์การฯ นั้นเอง ไม่น่าที่จะเพียงพอ
ในการเฝ้าระวังการใช้ฉลากคาร์บอน ผู้ศึกษาเสนอว่า ควรมีการจัดตั้งคณะทำงานขึ้น
เป็นการเฉพาะในการตรวจสอบ เฝ้าระวัง และควบคุมการใช้ฉลากคาร์บอนให้เกิด
ประสิทธิภาพด้วยการจัดตั้ง คณะทำงานขึ้นใหม่เป็นองค์การเฉพาะที่ไม่ใช่บุคลากรของ
หน่วยงานในองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) เพื่อเป็นการสร้าง
ระบบธรรมาภิบาลและความโปร่งใสในการตรวจสอบและรับรองความถูกต้องของ
ฉลากคาร์บอน

ฉะนั้น จากข้อเสนอดังกล่าวข้างต้น การพัฒนาและบูรณาการอย่างองค์รวมของกฎหมายที่เกี่ยวข้องย่อมจะเกิดประโยชน์สูงสุด ต่อการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคให้ได้รับความเป็นธรรมในการรับรู้และมีส่วนร่วมในการบริโภคสินค้าที่เป็นการเตรียมความพร้อมไปสู่อารยธรรม และวิธีการบริโภคอย่างยั่งยืนภายใต้สังคมเศรษฐกิจคาร์บอนต่ำในอนาคต

ภาคผนวก ก

Carbon Labeling Act of 2009

(California State United States of America)

California Legislature--2009--10 Regular Session

ASSEMBLY BILL No. 19

Introduced by Assembly Member Ruskin

December 1, 2008

An act to add Division 27.5 (commencing with Section 44570) to the Health and Safety Code, relating to product labeling.

legislative counsel's digest

AB 19, as introduced, Ruskin. Greenhouse gas emissions: consumer product labeling.

The California Global Warming Solutions Act of 2006 designates the State Air Resources Board as the state agency charged with monitoring and regulating sources of emissions of greenhouse gases that cause global warming in order to reduce emissions of greenhouse gases.

This bill would enact the Carbon Labeling Act of 2009. The act would require the state board to develop and implement a program for the voluntary assessment, verification, and standardized labeling of the carbon footprint, as defined, of consumer products sold in this state.

Vote: Majority. Appropriation: No. Fiscal committee: Yes.

State-mandated local program: no.

The people of the State of California do enact as follows:

SECTION 1. Division 27.5 (commencing with Section 44570) is added to the Health and Safety Code, to read:

Chapter 1. Title

44570. This division shall be known, and may be cited as, the Carbon Labeling Act of 2009.

Chapter 2. Findings and Declarations

44571. The Legislature finds and declares all of the following:

(a) Global warming poses a serious threat to the economic well-being, public health, natural resources, and the environment of California.

(b) The California Global Warming Solutions Act of 2006 (Division 25.5 (commencing with Section 38500)) provides a regulatory framework to establish and enforce greenhouse gas emission reductions.

(c) Consumer choice can play a significant role in helping California meet its greenhouse gas emission reduction targets, but only if consumers have usable and reliable information about the greenhouse gas emissions resulting from their product choices.

(d) It has been estimated that household consumption of consumer goods in the United States accounts for emissions of more than 15 metric tons of greenhouse gas equivalents, or about one-third of total household emissions, per year.

(e) There are numerous attempts throughout the world to provide product information to consumers, any of which are not regulated.

(f) The state should identify the best approach to standardizing product labeling to help businesses and to provide accurate information to consumers.

(g) The methodological and technical challenges of measuring greenhouse gas emissions are already being addressed by researchers in California and across the world. Converting these measurement methods into a viable, practical greenhouse gas emission label involves crafting a compromise solution that is both accurate and precise, as well as feasible for producers to implement.

(h) The development of a voluntary carbon or greenhouse gas emissions labeling program for consumer products can harness the power of the marketplace to create incentives for manufacturers to innovate and compete to reduce the carbon footprint of their products.

Chapter 3. Definitions

44572. As used in this division the following terms have the following meanings:

(a) “Carbon footprint” means the total amount of emissions of greenhouse gas, as defined in Section 38505, that occur as a result of a product’s life cycle, or as determined by the state board to best implement this division.

(b) “State board” means the State Air Resources Board.

Chapter 4. Carbon Labeling Program

44574. (a) The state board shall develop and implement a program for the voluntary assessment, verification, and labeling of the carbon footprint of consumer products sold in this state. In order to create this program, the state board shall establish standard methodologies for assessing, verifying, and labeling the carbon footprint of a consumer product. The state board shall only include a product category in a standard if it determines that it is feasible and practical to do so. The state board may choose to adopt a methodology for a single product category before expanding the scope of the adopted standard to other product categories.

(b) The program shall do both of the following:

(1) Allow a consumer product manufacturer, on a voluntary basis, to determine the carbon footprint of the product by applying the criteria and standards developed by the state board, and to include that information on the product, product

packaging, and product advertising, consistent with the labeling standards developed by the state board.

(2) Develop a standardized, easily understandable, label that communicates to consumers relevant information about the carbon footprint of a consumer product. The label may be issued to a company that meets all of the obligations of the adopted standard for measuring a product's carbon footprint.

(c) The state board may use data from outside sources to develop the standards required to be created by subdivision (a), including the use of existing models and labels. The state board may consult with representatives of consumer product manufacturers, consumer groups, and environmental groups, and conduct public hearings and workshops, to inform the development of the standards required to be established pursuant to subdivision (a).

(d) (1) The state board shall determine the appropriate boundaries in determining and assessing the carbon footprint of a consumer product, which may include raw material extraction, production processing or manufacturing, transportation, distribution, consumer use, and disposal. The state board may vary these boundaries by product category.

(2) The state board may develop a hybrid life cycle analysis methodology standard by relying on company measurements of energy use, other greenhouse gas emission sources, and national averages, or other available information for determining the carbon footprint.

(e) If the state board determines that feasible measurement methodologies are not sufficiently accurate to allow for direct comparisons of the carbon footprint of two like products within a product category, the state board may elect to develop standards for communicating all of the following:

(1) The average greenhouse gas emissions in a product category in order to allow consumers to compare across categories.

(2) Whether a product has a lower carbon footprint than the average comparable product available in that category.

(3) A specific carbon footprint score that delineates the range of error produced by the methodology.

44575. The state board may adopt standardized criteria for third-party verification of the carbon footprint of a consumer product, if the state board determines that this kind of verification is necessary, or the state board may develop an alternative means of ensuring compliance with the labeling standards created pursuant to this chapter.

44576. The state board may contract for cost-effective services necessary to implement this chapter.

44577. Consumer product manufacturers that label their products in accordance with this chapter shall be responsible for all costs related to the review and validation of carbon label information required by the state board. The state board may charge an application fee to participating consumer product manufacturers to pay the costs of the program established pursuant to this chapter.

ภาคผนวก ข

พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก

(องค์การมหาชน) พ.ศ. 2550

พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)

พ.ศ. 2550

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2550

เป็นปีที่ 62 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกขึ้นเป็นองค์การมหาชนตามกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชนอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 16 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช 2549 และมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติองค์การมหาชน พ.ศ. 2542 จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2550”

มาตรา 2 พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชกฤษฎีกานี้

“ก๊าซเรือนกระจก” หมายความว่า บรรดาก๊าซอันเป็นส่วนประกอบหนึ่งของบรรยากาศทั้งที่มีอยู่ตามธรรมชาติหรือที่มนุษย์สร้างขึ้น ซึ่งดูดซึมและปล่อยซ้ำรังสีอินฟราเรด

“การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ” หมายความว่า การเปลี่ยนแปลงของสภาวะอากาศอันเป็นผลจากกิจกรรมของมนุษย์ที่เปลี่ยนองค์ประกอบของบรรยากาศโลกโดยตรงหรือโดยอ้อม และที่เพิ่มเติมจากความแปรปรวนของสภาวะอากาศทางธรรมชาติที่สังเกตได้ในช่วงระยะเวลาเดียวกัน

“กลไกการพัฒนาที่สะอาด” หมายความว่า กลไกการพัฒนาที่สะอาดตามพิธีสารเกียวโตภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ซึ่งทำขึ้น ณ เมืองเกียวโตเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ. 2540

“คณะกรรมการแห่งชาติ” หมายความว่า คณะกรรมการนโยบายการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ “โครงการ” หมายความว่า โครงการหรือกิจการที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้เป็น โครงการที่ลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด

“โครงการที่ได้รับคำรับรอง” หมายความว่า โครงการที่ได้รับคำรับรองว่าเป็นโครงการที่มีส่วนช่วยลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกและช่วยส่งเสริมการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

“องค์กร” หมายความว่า องค์กรบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์กรมหาชน)

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการองค์กร

“ผู้อำนวยการ” หมายความว่า ผู้อำนวยการองค์กร

“เจ้าหน้าที่” หมายความว่า เจ้าหน้าที่องค์กร

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างองค์กร

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา 4 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

หมวด 1

การจัดตั้ง วัตถุประสงค์ และอำนาจหน้าที่

มาตรา 5 ให้จัดตั้งองค์การมหาชนขึ้นเรียกว่า “องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน)” เรียกโดยย่อว่า “อบก.” และให้ใช้ชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Thailand Greenhouse Gas Management Organization (Public Organization)” เรียกโดยย่อว่า “TGO”

มาตรา 6 ให้องค์การมีที่ตั้งของสำนักงานแห่งใหญ่อยู่ในกรุงเทพมหานคร หรือ จังหวัดใกล้เคียง และอาจตั้งสำนักงานสาขาได้ตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร

มาตรา 7 ให้องค์การมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

- (1) วิเคราะห์ กลั่นกรอง และทำความเข้าใจเกี่ยวกับการให้คำรับรองโครงการ ตลอดจนติดตามประเมินผลโครงการที่ได้รับคำรับรอง
- (2) ส่งเสริมการพัฒนาโครงการ และการตลาดซื้อขายปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ได้รับการรับรอง
- (3) เป็นศูนย์กลางข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ดำเนินงานด้านก๊าซเรือนกระจก
- (4) จัดทำฐานข้อมูลเกี่ยวกับโครงการที่ได้รับคำรับรอง และการขายปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ได้รับการรับรอง ทั้งนี้ ตามนโยบายที่คณะกรรมการแห่งชาติและคณะกรรมการกำหนด
- (5) ส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพ ตลอดจนให้คำแนะนำแก่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเกี่ยวกับการบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก
- (6) เผยแพร่และประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการจัดการก๊าซเรือนกระจก
- (7) ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

มาตรา 8 เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมาตรา 7 ให้องค์การมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง หรือก่อตั้งทรัพย์สินต่าง ๆ
- (2) ก่อตั้งสิทธิ หรือทำนิติกรรมทุกประเภทผูกพันสินทรัพย์ ตลอดจนทำนิติกรรมอื่นใดเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการขององค์การ
- (3) จัดให้มีหรือให้ทุนเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานด้านก๊าซเรือนกระจก
- (4) เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินการ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่คณะกรรมการกำหนด
- (5) มอบหมายให้บุคคลหรือหน่วยงานซึ่งเป็นผู้ชำนาญการหรือเชี่ยวชาญทำการศึกษาวิเคราะห์ข้อเสนอโครงการ และเสนอรายงานหรือความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณา
- (6) ดำเนินการอื่นใดที่จำเป็นหรือต่อเนื่องเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
- (7) ปฏิบัติงานหรือดำเนินการอื่นใดตามที่คณะรัฐมนตรี คณะกรรมการแห่งชาติ หรือคณะกรรมการมอบหมาย

หมวด 2

ทุน รายได้ และทรัพย์สิน

มาตรา 9 ทุนและทรัพย์สินในการดำเนินการขององค์การ ประกอบด้วย

- (1) เงินที่รัฐบาลจ่ายให้เป็นทุนประเดิม
- (2) เงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสม
- (3) เงินอุดหนุนจากภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่น รวมทั้งจากต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ และเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้

(4) ค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน ค่าบริการ สิทธิประโยชน์ หรือ รายได้จากการดำเนินงาน

(5) ดอกผลหรือผลประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดจากทรัพย์สินขององค์การ การรับเงินหรือทรัพย์สินตาม (3) จะต้องไม่กระทำในลักษณะที่ทำให้ องค์การขาดความเป็นอิสระหรือความเป็นกลาง

มาตรา 10 ในกรณีที่องค์การจัดให้มีบริการใดอันอยู่ในวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ขององค์การ ให้องค์การมีอำนาจเรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการจากกิจการนั้นได้ตามอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 11 ในกรณีที่องค์การต้องดำเนินการพิจารณาข้อเสนอเป็นโครงการที่ได้รับคำรับรองให้้องค์การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการวิเคราะห์ การตรวจสอบ และการติดตามผลโครงการ รวมทั้งการให้บริการอื่นใด ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

ค่าธรรมเนียมที่ได้รับตามวรรคหนึ่ง ให้้องค์การกักเงินค่าธรรมเนียมจำนวนหนึ่งแยกเป็นบัญชีต่างหากจากบัญชีการบริหารงานของ้องค์การ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการสนับสนุนการดำเนินงานด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และอัตราที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 12 บรรดารายได้ของ้องค์การไม่เป็นรายได้ที่ต้องนำส่งกระทรวงการคลังตามกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง และกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นหรือสมควร ้องค์การ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการอาจนำรายได้ของ้องค์การตามจำนวนที่เห็นสมควรส่งกระทรวงการคลังเพื่อเป็นรายได้ของแผ่นดิน

มาตรา 13 ให้ทรัพย์สินซึ่ง้องค์การได้มาจากการให้หรือซื้อด้วยเงินรายได้ของ้องค์การเป็นกรรมสิทธิ์ของ้องค์การ

ให้้องค์การมีอำนาจในการปกครอง ดูแล บำรุงรักษา ใช้ จำหน่าย และจัดหาประโยชน์จากทรัพย์สินของ้องค์การ

มาตรา 14 ภายใต้บังคับมาตรา 11 การใช้จ่ายเงินขององค์การ ให้ใช้จ่ายไปเพื่อ
กิจการขององค์การ โดยเฉพาะ

การเก็บรักษาและเบิกจ่ายเงินขององค์การ ให้เป็นไปตามข้อบังคับ
ที่คณะกรรมการกำหนด

หมวด 3

การบริหารและดำเนินการ

มาตรา 15 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการองค์การบริหาร-
จัดการก๊าซเรือนกระจก” ประกอบด้วย

- (1) ประธานกรรมการ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้
ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงทางด้านการบริหาร
 - (2) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสี่คน ได้แก่ ปลัดกระทรวง-
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อธิบดีกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์-
พลังงาน เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ
ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร
 - (3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนไม่เกินห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรี
แต่งตั้งจากผู้แทนของส่วนราชการและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญ
และประสบการณ์สูงเป็นที่ประจักษ์ในด้านการบริหารธุรกิจ พลังงาน ป่าไม้ วิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยี ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม หรือการอุตสาหกรรม
- ให้ผู้อำนวยการเป็นกรรมการและเลขานุการ โดยตำแหน่ง และให้
ผู้อำนวยการแต่งตั้งผู้ช่วยเลขานุการได้ตามความจำเป็น

หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาบุคคลเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งเป็น
ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งการสรรหาประธานกรรมการและ
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อบำรงตำแหน่งแทนที่ผู้ที่พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระตามมาตรา
18 ให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยการเสนอแนะของคณะกรรมการ

มาตรา 16 ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทย
- (2) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์ และไม่เกินเจ็ดสิบปีบริบูรณ์
- (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (4) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (5) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมืองที่ปรึกษาพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง
- (6) ไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับองค์การ หรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการขององค์การหรือขัดหรือแย้งกับวัตถุประสงค์ขององค์การ ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม
- (7) ไม่เป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างขององค์การ หรือที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญที่มีสัญญาจ้างกับองค์การ

ความใน (1) มิให้ใช้บังคับแก่กรรมการชาวต่างประเทศซึ่งองค์การจำเป็นต้องแต่งตั้งตามข้อผูกพันหรือมีคุณสมบัติดีเด่นอันเหมาะสมกับองค์การ

มาตรา 17 ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้ว ยังมีวาระอยู่ในตำแหน่งให้ผู้ได้รับแต่งตั้งแทนตำแหน่งที่ว่างหรือเป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังไม่มีกรรมการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นใหม่ ให้ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงาน

ต่อไปจนกว่าประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา 18 ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ในกรณีที่ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งประธานกรรมการหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา 17 วรรคสอง แต่ถ้าวาระที่เหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวันจะไม่แต่งตั้งแทนก็ได้และในกรณีที่ประธานกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้กรรมการที่เหลือเลือกกรรมการคนหนึ่งทำหน้าที่ประธานกรรมการเป็นการชั่วคราว

มาตรา 19 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) คณะรัฐมนตรีมีมติให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ
- (4) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16

มาตรา 20 คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปขององค์การให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และโดยเฉพาะให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) กำหนดทิศทาง เป้าหมาย และนโยบายในการบริหารงานขององค์การ
- (2) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการพิจารณาและการให้คำรับรองโครงการ
- (3) ให้คำรับรองการเป็นโครงการตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด เพื่อประโยชน์ในการขายปริมาณก๊าซเรือนกระจก
- (4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ค่าบำรุง ค่าตอบแทน หรือค่าบริการในการดำเนินการ

(5) ติดตามประเมินผลโครงการที่ได้รับคำรับรอง รวมทั้งการขยายปริมาณก๊าซเรือนกระจก

(6) อนุมัติแผนงาน แผนการลงทุน แผนการเงิน โครงการ และงบประมาณประจำปีขององค์กร

(7) จัดตั้งและยุบเลิกสำนักงานสาขา ในกรณีที่มีความจำเป็นและเห็นสมควรเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร และกำหนดวิธีการบริหารงานของสำนักงานสาขาดังกล่าว

(8) สรรหา แต่งตั้ง ประเมินผลการปฏิบัติงาน และถอดถอนผู้อำนวยการ

(9) ออกระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด หรือประกาศเกี่ยวกับการบริหารงานทั่วไปขององค์กร การประสานระหว่างองค์กรกับสำนักงานสาขา การจัดแบ่งส่วนงานขององค์กรและขอบเขตอำนาจหน้าที่ของส่วนงานดังกล่าว การบริหารงานบุคคล เงินเดือนและค่าจ้างผู้ปฏิบัติงานขององค์กรการเงิน การพัสดุ และทรัพย์สิน การงบประมาณ การบัญชี การจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญ การตรวจสอบภายใน การสรรหาหรือคัดเลือกผู้อำนวยการ การปฏิบัติงานของผู้อำนวยการ การมอบให้ผู้อื่นรักษาการแทนหรือปฏิบัติการแทนผู้อำนวยการ และการจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นแก่คณะกรรมการที่ปรึกษาคณะกรรมการ ผู้อำนวยการ คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน ที่ปรึกษาคณะทำงาน เจ้าหน้าที่ และลูกจ้างขององค์กร

(10) กระทำการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ขององค์กรหรือที่คณะรัฐมนตรีและคณะกรรมการแห่งชาติมอบหมายระเบียบเกี่ยวกับการจำหน่ายทรัพย์สินจากบัญชีเป็นสูญตาม (9) ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา 21 การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

ในการปฏิบัติหน้าที่ ประธานกรรมการหรือกรรมการผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงหรือโดยอ้อมในเรื่องที่คณะกรรมการพิจารณา จะสมควรอยู่ในที่ประชุมหรือจะมีมติในการประชุมเรื่องนั้นได้หรือไม่ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้อื้อเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีหนึ่งเสียงในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มอีกหนึ่งเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา 22 คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความเชี่ยวชาญเป็นที่ปรึกษาคณะกรรมการ และมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และที่ปรึกษาคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ที่ปรึกษาคณะกรรมการ คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน และที่ปรึกษาคณะทำงาน จะต้องไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในกิจการที่กระทำกับองค์การหรือในกิจการที่เป็นการแข่งขันกับกิจการขององค์การ ทั้งนี้ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม

การประชุมคณะอนุกรรมการและคณะทำงาน ให้นำมาตรา 21 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา 23 ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ ประธานอนุกรรมการและอนุกรรมการได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

ให้คณะทำงานและที่ปรึกษาคณะทำงานได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 24 ให้องค์การมีผู้อำนวยการคนหนึ่งคณะกรรมการเป็นผู้มีอำนาจสรรหา แต่งตั้ง และถอดถอนผู้อำนวยการ

ในกรณีที่ไม่มีผู้อำนวยการหรือผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองผู้อำนวยการที่มีอาวุโสตามลำดับปฏิบัติหน้าที่แทน ถ้าไม่มีรองผู้อำนวยการ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งกรรมการคนหนึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทน

มาตรา 25 ผู้อำนวยการต้องเป็นผู้สามารถทำงานให้แก่องค์การได้เต็มเวลา และต้องเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทย
- (2) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์ในวันที่ได้รับการแต่งตั้ง
- (3) เป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์เหมาะสมกับกิจการขององค์การตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 7 และมาตรา 8
- (4) ไม่มีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา 16 (3) (4) (5)
- (6) หรือ (7)

มาตรา 26 ผู้อำนวยการมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้แต่ไม่เกินสองวาระติดต่อกัน

มาตรา 27 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ ผู้อำนวยการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) ออกตามกรณีที่กำหนดไว้ในข้อตกลงระหว่างคณะกรรมการกับผู้อำนวยการ
- (4) คณะกรรมการให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ
- (5) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา 25

มาตรา 25

มติของคณะกรรมการให้ผู้อำนวยการออกจากตำแหน่งตาม (4) ต้องประกอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการที่มีอยู่โดยไม่นับรวมผู้อำนวยการ

มาตรา 28 ผู้อำนวยการมีหน้าที่บริหารกิจการขององค์การให้เป็นไปตามกฎหมาย วัตถุประสงค์ขององค์การ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด นโยบาย ประกาศ และมติของคณะกรรมการแห่งชาติและคณะกรรมการ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และลูกจ้าง

ทุกตำแหน่ง เว้นแต่ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจสอบภายในตามมาตรา 36 วรรคสอง รวมทั้งให้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เสนอเป้าหมาย แผนงาน และโครงการต่อคณะกรรมการ เพื่อให้การดำเนินงานขององค์การบรรลุวัตถุประสงค์

(2) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ขององค์การรวมทั้งรายงานการเงินและการบัญชี ตลอดจนเสนอแผนการเงินและงบประมาณของปีต่อไปต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณา

(3) เสนอความเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงกิจการและการดำเนินงานขององค์การให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ต่อคณะกรรมการ

มาตรา 29 ผู้อำนวยการมีอำนาจ

(1) แต่งตั้งรองผู้อำนวยการหรือผู้ช่วยผู้อำนวยการ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการเพื่อเป็นผู้ช่วยปฏิบัติงานของผู้อำนวยการตามที่ผู้อำนวยการมอบหมาย

(2) บรรจุ แต่งตั้ง เลื่อน ลด ตัดเงินเดือนหรือค่าจ้าง ลงโทษทางวินัย เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง ตลอดจนให้เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างออกจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

(3) วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานขององค์การ โดยไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมาย มติของคณะรัฐมนตรีหรือของคณะกรรมการแห่งชาติ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด ประกาศ นโยบายและมติของคณะกรรมการ

มาตรา 30 ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้แทนขององค์การ เพื่อการนี้ผู้อำนวยการจะมอบอำนาจให้บุคคลใดปฏิบัติงานเฉพาะอย่างแทนก็ได้ แต่ต้องเป็นไปตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

นิติกรรรมใดที่ผู้อำนวยการหรือผู้รับมอบอำนาจจากผู้อำนวยการกระทำโดยฝ่าฝืนระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนดย่อมไม่ผูกพันองค์การ เว้นแต่คณะกรรมการให้สัตยาบัน

มาตรา 31 ให้คณะกรรมการเป็นผู้กำหนดอัตราเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่นของผู้อำนวยการ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

หมวด 4

ผู้ปฏิบัติงานขององค์การ

มาตรา 32 ผู้ปฏิบัติงานขององค์การมีสามประเภท คือ

- (1) เจ้าหน้าที่หรือลูกจ้าง ได้แก่ ผู้ซึ่งปฏิบัติงานโดยรับเงินเดือนหรือค่าจ้างจากงบประมาณขององค์การ
- (2) ที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ ผู้ซึ่งองค์การจ้างให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญโดยมีสัญญาจ้าง
- (3) เจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งมาปฏิบัติงานขององค์การเป็นการชั่วคราวตาม

มาตรา 35

มาตรา 33 เจ้าหน้าที่ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (1) มีสัญชาติไทย
- (2) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ และไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์
- (3) สามารถทำงานให้แก่องค์การได้เต็มเวลา
- (4) มีคุณวุฒิหรือประสบการณ์เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ขององค์การ
- (5) ไม่เป็นข้าราชการ ลูกจ้าง หรือพนักงานของส่วนราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือพนักงานหรือลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(6) ไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (3) (4) (5) หรือ (6)

ความใน (1) มิให้ใช้บังคับแก่เจ้าหน้าที่ชาวต่างประเทศซึ่งองค์การจำเป็นต้องจ้างหรือแต่งตั้งตามข้อผูกพัน หรือตามลักษณะการดำเนินงานขององค์การ

มาตรา 34 เจ้าหน้าที่พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามอย่างหนึ่งอย่างใดตาม

มาตรา 33

(4) ถูกให้ออก เพราะไม่ผ่านการประเมินผลงานตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ในข้อบังคับ

(5) ถูกให้ออกหรือปลดออก เพราะผิดวินัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนดไว้ในข้อบังคับ

มาตรา 35 เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานขององค์การ รัฐมนตรีอาจขอให้ข้าราชการ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือผู้ปฏิบัติงานอื่นใดในกระทรวง ทบวง กรม ราชการ ส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ มาปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างในองค์การเป็นการชั่วคราวได้ทั้งนี้ เมื่อได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างของผู้นั้น และมีข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างขององค์การเป็นการชั่วคราวตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าเป็นการได้รับอนุญาตให้ออกจากราชการหรือออกจากงานไปปฏิบัติงานใด ๆ และให้นับระยะเวลาระหว่างที่มาปฏิบัติงานในองค์การสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือประโยชน์ตอบแทนอื่นทำนองเดียวกันเสมือนอยู่ปฏิบัติราชการหรือปฏิบัติงานเต็มเวลาดังกล่าว แล้วแต่กรณี

เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาที่ได้รับอนุมัติให้มาปฏิบัติงานในองค์การ ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐตามวรรคหนึ่งมีสิทธิได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับเงินเดือนในส่วนราชการหรือหน่วยงานเดิมไม่ต่ำกว่าตำแหน่งและเงินเดือนเดิมตามข้อตกลงที่ทำไว้ในการอนุมัติ

หมวด 5

การบัญชี การตรวจสอบ และการประเมินผลงานขององค์การ

มาตรา 36 การบัญชีขององค์การ ให้จัดทำตามหลักสากล ตามแบบและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด และต้องจัดให้มีการตรวจสอบภายในเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และการพัสดุขององค์การ ตลอดจนรายงานผลการตรวจสอบให้คณะกรรมการทราบอย่างน้อยปีละครั้ง

ในการตรวจสอบภายใน ให้มีผู้ปฏิบัติงานขององค์การทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบภายใน โดยเฉพาะ และให้รับผิดชอบขึ้นตรงต่อคณะกรรมการตามระเบียบหรือข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 37 ให้องค์การจัดทำงบดุล งบการเงิน และบัญชีทำการส่งผู้สอบบัญชีภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับตั้งแต่วันสิ้นปีบัญชีทุกปีในทุกรอบปี ให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือบุคคลภายนอกตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งด้วยความเห็นชอบของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชี และประเมินผลการใช้จ่ายเงินและทรัพย์สินขององค์การ โดยให้แสดงความคิดเห็นเป็นข้อวิเคราะห์ว่าการใช้จ่ายดังกล่าวเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ประหยัด และได้ผลตามเป้าหมายเพียงใด แล้วทำบันทึกรายงานผลการสอบบัญชีเสนอต่อคณะกรรมการ

เพื่อการนี้ ให้ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ขององค์การ สอบถามผู้อำนวยการ ผู้ตรวจสอบภายใน เจ้าหน้าที่และลูกจ้าง หรือบุคคลอื่น และเรียกให้ส่งสรรพสมุดบัญชีและเอกสารหลักฐานต่าง ๆ ขององค์การเป็นการเพิ่มเติมได้ตามความจำเป็น

มาตรา 38 ให้องค์การทำรายงานประจำปีเสนอรัฐมนตรีทุกสิ้นปีงบประมาณ รายงานนี้ให้กล่าวถึงผลงานขององค์การในปีที่ล่วงมาแล้ว บัญชีทำการ พร้อมทั้งรายงานของผู้สอบบัญชี รวมทั้งคำชี้แจงเกี่ยวกับนโยบายของคณะกรรมการ โครงการ และแผนงานที่จะจัดทำในภายหน้า

มาตรา 39 เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงระบบการปฏิบัติงานขององค์การให้มีประสิทธิภาพ เกิดผลสัมฤทธิ์ สร้างความรับผิดชอบและความเชื่อถือแก่สาธารณชนในกิจการขององค์การ ตลอดจนการติดตามความก้าวหน้าและการตรวจสอบการดำเนินงานขององค์การให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ โครงการ และแผนงานที่ได้จัดทำไว้ ให้องค์การจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามปี

การประเมินผลการดำเนินงานตามวรรคหนึ่ง ให้จัดทำโดยสถาบันหน่วยงานองค์กรหรือคณะบุคคลที่เป็นกลางและมีความเชี่ยวชาญในด้านการประเมินผลการดำเนินการ โดยมีการคัดเลือกหรือแต่งตั้งตามวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

การประเมินผลการดำเนินงานขององค์กรจะต้องแสดงข้อเท็จจริงให้ปรากฏในด้านประสิทธิผล ในด้านประสิทธิภาพ และในด้านการพัฒนาองค์กร และในรายละเอียดอื่นตามที่คณะกรรมการจะได้กำหนดเพิ่มเติมขึ้น

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นเป็นการเฉพาะกาล คณะกรรมการจะจัดให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นครั้งคราวตามมาตรฐานด้วยก็ได้

หมวด 6

การกำกับดูแล

มาตรา 40 ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการดำเนินกิจการขององค์กรให้เป็นไปตามกฎหมาย และให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์กร นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีและมติของคณะกรรมการแห่งชาติที่เกี่ยวกับองค์กร เพื่อการนี้ให้รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งให้องค์กรชี้แจงแสดงความคิดเห็น ทำรายงาน หรือยับยั้งการกระทำขององค์กรที่ขัดต่อวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งองค์กร นโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีและมติของคณะกรรมการแห่งชาติ ตลอดจนสั่งสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินการขององค์กรได้

หมวด 7

การพิจารณาให้คำรับรองว่าเป็นโครงการตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด

มาตรา 41 โครงการที่คณะกรรมการจะพิจารณาให้คำรับรองต้องเป็นโครงการที่มีความเหมาะสมและมีประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ตลอดจนต้องเป็นโครงการที่ส่งผลให้เกิดการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกในประเทศ และส่งเสริมการพัฒนาของประเทศอย่างยั่งยืน ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา 42 ผู้ใดประสงค์ขอคำรับรอง ให้ยื่นคำขอต่อองค์การ ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

ในการยื่นขอคำรับรอง ผู้ยื่นคำขอจะต้องเสนอรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นมาพร้อมกับคำขอ และหากเป็นโครงการที่เข้าข่ายจะต้องมีการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ผู้ยื่นคำขอจะต้องเสนอรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นชอบจากสำ นักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมาพร้อมกับคำขอด้วย

มาตรา 43 ให้องค์การพิจารณาคำขอและเอกสารที่เกี่ยวข้อง หากเห็นว่าคำขอไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด ให้องค์การแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่องค์การเห็นว่าคำขอและเอกสารที่เกี่ยวข้องที่เสนอมาถูกต้องครบถ้วนหรือได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องครบถ้วนแล้ว ให้องค์การเสนอคำขอไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องภายในกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนด เพื่อให้ความเห็น

มาตรา 44 ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องพิจารณาว่าข้อเสนอโครงการจัดหรือแย้งกับกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบหรือไม่ และเสนอความเห็นกลับมายังองค์การภายในกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนด

เมื่อพ้นกำหนดเวลามวรรคหนึ่ง ให้องค์การพิจารณาคำขอและเอกสารที่เกี่ยวข้องรวมถึงความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่าที่ได้รับคืนมาแล้ว เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการภายในกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนดว่าควรจะให้คำรับรองหรือไม่ให้คำรับรอง

มาตรา 45 ให้คณะกรรมการพิจารณาว่าจะให้หรือไม่ให้คำรับรองโครงการตามข้อเสนอให้แล้วเสร็จภายในกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนด นับแต่วันที่ได้รับคำขอพร้อมทั้งรายงานความเห็นขององค์การ

เมื่อคณะกรรมการมีผลการพิจารณาเป็นประการใดแล้ว ให้แจ้งผลให้ผู้ยื่นคำขอทราบภายในกำหนดเวลาตามที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่คณะกรรมการให้คำรับรองโครงการใดแล้ว ให้องค์การแจ้งต่อผู้มีอำนาจหน้าที่ในการออกหนังสือให้คำรับรอง เพื่อดำเนินการออกหนังสือให้คำรับรองแก่ผู้ยื่นคำขอต่อไป และให้รายงานต่อคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อทราบ

บทเฉพาะกาล

มาตรา 46 ในวาระเริ่มแรก ให้มีคณะกรรมการองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกประกอบด้วยปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นประธาน-กรรมการ ผู้แทนกรมพัฒนาพลังงานทดแทนและอนุรักษ์พลังงาน ผู้แทนกรมโรงงาน-อุตสาหกรรม ผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนการขนส่งและจราจร และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ซึ่งมีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงเป็นที่ประจักษ์ในด้านการบริหารธุรกิจ ด้านพลังงาน ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และด้านการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม เป็นกรรมการ เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นกรรมการและเลขานุการ ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ เป็นผู้ช่วยเลขานุการ ทั้งนี้ ให้ปฏิบัติหน้าที่ไปจนกว่าจะมีคณะกรรมการตามพระราชกฤษฎีกานี้ ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

มาตรา 47 ให้คณะกรรมการชั่วคราวตามมาตรา 46 แต่งตั้งคณะกรรมการสรรหาจำนวนเจ็ดคนประกอบด้วย

- (1) ประธานกรรมการสรรหา ซึ่งแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารมีความเป็นกลางทางการเมือง และมีใช้ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ
- (2) กรรมการสรรหาโดยตำแหน่ง จำนวนสามคน ซึ่งแต่งตั้งจากผู้ดำรงตำแหน่งในส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นใดของรัฐที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานขององค์การ
- (3) กรรมการสรรหาผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนสามคน ซึ่งแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานขององค์การ และมีความเป็นกลาง

ทางการเมือง โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมิใช่ข้าราชการหรือผู้ปฏิบัติงานใน
หน่วยงานของรัฐที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำรวมอยู่ด้วยจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งคน

ให้คณะกรรมการสรรหาตามวรรคหนึ่งมีอำนาจหน้าที่สรรหา

ประธานกรรมการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิชุดแรก และดำเนินการเสนอคณะรัฐมนตรี
เพื่อพิจารณาและแต่งตั้งให้แล้วเสร็จโดยเร็ว

ให้เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ-
สิ่งแวดล้อมแต่งตั้งเจ้าหน้าที่เป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการตามความจำเป็น

มาตรา 48 ให้เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ-
สิ่งแวดล้อมทำหน้าที่ผู้อำนวยการ ผู้อำนวยการสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อม-
แห่งชาติ ทำหน้าที่รองผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่สำนักงานนโยบายและแผน-
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่ไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้ง
ผู้อำนวยการตามพระราชกฤษฎีกานี้ซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่
พระราชกฤษฎีกานี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:-

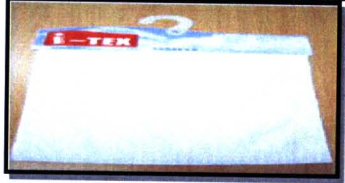
เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันปัญหา
สถานการณ์โลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้ทวีความรุนแรงและส่ง
ผลกระทบเป็นวงกว้างมากขึ้น โดยส่วนหนึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากการปลดปล่อยก๊าซ-
เรือนกระจก การปรับตัวต่อผลกระทบและการลดก๊าซเรือนกระจกจึงเป็นเรื่องจำเป็น
ของประเทศ ดังนั้น เพื่อให้การดำเนินโครงการที่จะนำไปสู่การลดการปลดปล่อย
ก๊าซเรือนกระจกและโครงการตามกลไกการพัฒนาที่สะอาดบรรลุผลตามความมุ่งหมาย
ตลอดจนพัฒนาขีดความสามารถ และศักยภาพในการแข่งขันของภาคเอกชนและ

ภาคส่วนที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินโครงการที่มีส่วนช่วยลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจก รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการพัฒนาประเทศ อย่างยั่งยืนสมควรจัดตั้งองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกขึ้นเป็นองค์การมหาชน ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การมหาชน เพื่อให้การบริหารจัดการโครงการดังกล่าวมีความเป็นเอกภาพและคล่องตัวในการดำเนินงาน รวมทั้งเป็นศูนย์กลางในการประสานความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชนและองค์การระหว่างประเทศจึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองเครื่องหมายฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์

ตารางที่ 2 ตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองเครื่องหมายฉลากคาร์บอนฟุตพริ้นท์

ชื่อผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรอง	ค่าคาร์บอนฟุตพริ้นท์	ภาพประกอบ
ผ้าถัก 95% Cottonผสม 5% Elastane สีขาว ขนาด 1 กิโลกรัม	12.3 kg CO ₂ Equivalent	
ถั่วเหลืองไขมันเต็ม (Full Fat Soy) บรรจุถุงขนาด 70 และ 930 กิโลกรัม	11.8 kg CO ₂ Equivalent 214 kg CO ₂ Equivalent	
แก้วน้ำพลาสติกสีขาวพิมพ์ลาย ขนาด 10 และ 12 ออนซ์	53.2 kg CO ₂ Equivalent 79.4 kg CO ₂ Equivalent	
น้ำมันถั่วเหลืองผ่านกรรมวิธี ตรา องุ่น บรรจุถุง ขนาด 800 มิลลิเมตร	1.71 kg CO ₂ Equivalent	
		ประเภท B to C Scope

หมายเหตุ: ศึกษาผลิตภัณฑ์อื่น ๆ เพิ่มเติมได้ที่ เว็บไซต์องค์การบริหารจัดการก๊าซ-
เรือนกระจก (องค์การมหาชน)

ที่มา: โครงการฉลากคาร์บอน, ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการรับรอง [Online], available URL:

http://thaicarbonlabel.tgo.or.th/CF_Certified_Product.php, 2554 (เมษายน, 15).